

Scénář k rozhlasové reportáži-Jaroslav Vladyka

Autorský tým: Oldřich Časnocha, Michaela Mlnaříková, Jan Vladyka

Pedagogické vedení: Mgr. Fajtová Jana

Škola: ZŠ Vinařská, Ústí nad Labem

Jaroslavova maminka Margita pocházela z česko-německého manželství, dědeček narukoval do německé armády a z války se už do ČSR nevrátil. Maminka s babičkou se přestěhovaly ke konci války do Ústí nad Labem. Maminka pana Jaroslava do té doby neuměla česky.

„Maminka v té době chodila se zavázanou hlavou, jako že ji bolí zuby, aby nemusela na nikoho mluvit a tak dál, a tak se postupně naučila nějakým způsobem česky“

Jaroslav se narodil tedy již v Ústí nad Labem roku 1952. Na své dětství vzpomíná velmi rád. Vyrůstal v dnešním centru Ústí v Brněnské ulici. Poté, co se jeho rodiče rozešli, žil s maminkou a svou babičkou. Své dětství hodnotí stručně, ale výstižně.

„Bylo krásné, Brněnská ulice se vyznačovala tím, že jsme chodili všichni do jedné školy. Žili jsme všichni s cikány. A všichni jsme se spolu kamarádili, i s těmi cikány.“

Idylické dětství a dospívání prožíval v 60. letech jakožto správný teenager.

„My jsme byli stejní rebelové, jako jste dneska. Já jsem taky chodil, kalhoty do zvonu pro moji maminku byly něco, co ona nemohla snést, takže já jsem si je schoval ve sklepě a šel jsem ven v normální kalhotách a ve sklepě jsem se převlékal, a šel jsem v kalhotách do zvonu, aby maminka měla klid.“

Srpnová okupace ho dostihla na chmelu. S lítostí si všímá i změny smýšlení a chování některých učitelů.

„Zažil jsem ten příchod na chmelu, nikdo tomu nevěřil, že to přijelo odněkud z Ruska. Pak jsme to pochopili, tanky okolo opravdu jezdily a byl tam kravál. Najednou se všechno změnilo, i ten profesorský sbor, který tam s námi byl, se najednou začal chovat úplně jinak. My jsme si je pamatovali jako lidi, jenomže pak to začalo trochu kariéristicky, přišla normalizační léta, každý se chtěl ukázat nastupujícím generacím, že on je teda ten pravý.“

Osobně zažil nepokoje, které nastaly i v Ústí nad Labem po vítězství našich hokejistů nad Sovětským svazem na mistrovství světa ve Stockholmu v roce 1969.

“...jezdila tam auta s vlajkami, hulákalo se. No a co? Velitel vydal rozkaz, voják vystřelil do vzduchu a tím začal mazec. Lidi začali zapalovat auta a bylo zrovna blátivé počasí, takže se dělaly takové ty kuličky na klacku omítl se celý barák blátem. Když dohasínal gaz, tak někdo zařval: ‚Přiložit, přiložit‘ Tak se parta mladých, nebo těch, co byly víc naštvaní, chopila motorky, přiložila motorku. Tenkrát tady shořely asi tři auta nebo kolik. No a trvalo to tak dlouho, než přijel transportér z Bohušovické posádky a dvakrát se tam projel okolo, všichni lidé se rozešli domů naštvaní a v tu chvíli asi si každý uvědomil, že to mohlo být ještě horší.”

Jaroslav je milovník Ústí, patriot, který má rád společnost a mladé lidi. Má pro nás velké pochopení...

„není to jednoduché v životě, to vám řeknu. Mládeži buďte rádi, že máte všichni okolo sebe zdravé, když jsou na vás hodní s že se s nimi občas pohádáte? Něco jim musíte sem tam taky odpustit.”

A přání

„Abyste na nás nekoukali tak špatně a my zase obráceně, abychom si o vás nemysleli, že nemáte nic jiného než sluchátka v uších”